

Warszawa, dnia 7 września 2021 r.

Sygn. akt VI Ka 150/21

**1**

**2 WYROK**

**2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

**3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:**

Przewodniczący: SSO Anna Zawadka

protokolant: protokolant sądowy Kamila Kutyla

**4 przy udziale prokuratora Anety Ostromeckiej**

po rozpoznaniu dnia 7 września 2021 r.

**5 sprawy A. B., córka M. i J., ur. (...) w W.**

**6 oskarżonej o przestępstwo z art. 178a § 1 kk**

**7 na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora**

**8 od wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie**

**9 z dnia 26 października 2020 r. sygn. akt V K 1006/19**

**11 utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonej A. B. kwotę 840 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym; kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.**

## UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 150/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. <b>CZEŚĆ WSTĘPNA</b>			
<b>0.11.1. Oznaczenie</b>			

<b>wyroku sądu pierwszej instancji</b>	
Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie z dnia 14 października 2019r. sygn. akt III K 521/19	
<b>0.11.2. Podmiot wnoszący apelację</b>	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	

<b>0.11.3. Granice zaskarżenia</b>			
<b>0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</b>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<b>0.11.3.2. Podniesione zarzuty</b>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	<p>materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka</p>	

#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
<b>0.11.4. Wnioski</b>					
#	uchylenie	#	Zmiana		
<b>2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy</b>					
<b>0.12.1. Ustalenie faktów</b>					
<b>0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione</b>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		A. B.	oskarżona nie figuruje w kartotece karnej Krajowego Rejestru Karnego;	Informacja z KRK	93
2.		A. B.	Oskarżona figuruje w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego;	Informacja o wpisach ewidencji kierowców	95

<b>0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</b>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
<b>0.12.2. Ocena dowodów</b>					
<b>0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</b>					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
	Informacja z KRK	o dokument wystawiony przez uprawniony podmiot tj. Krajowy Rejestr Karny – Punkt Informacyjny przy Sądzie Okręgowym; informacja jest aktualna tj. wystawiona w dniu 3 sierpnia 2021r.			
	Informacja w wpisach ewidencji kierowców	o Dokument wystawiony przez uprawniony podmiot tj. Komendę			

		Stołeczną Policji w dniu 5 sierpnia 2021r. ;	
<b>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</b>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<b>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</b>			
Lp.	Zarzut w apelacji prokuratora		
1.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mogący mieć wpływ na treść tego orzeczenia,,	# zasadny  # częściowo zasadny  # niezasadny	

a polegający na przyjęciu, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości, zeznania świadka M. M. (2), wywiadu środowiskowego dotyczącego oskarżonej oraz wyjaśnień oskarżonej A. B., w tym w zakresie przyznania się przez oskarżoną do popełnienia czynu z art. 178a § 1 kk jak również pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie skutkuje ustaleniem, że wina oskarżonej nie jest znaczna i w konsekwencji warunkowym umorzeniem postępowania karnego wobec oskarżonej, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy daje pełne podstawy do oceny winy bez jej umniejszenia i bezpodstawnego uznania, że

	<p>działała z zamiarem ewentualnym, a tym samym skazania A. B. za zarzucany jej czyn z art. 178a § 1 kk bez skorzystania z dobrodziejstwa art. 66 § 1 kk.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Wbrew zarzutom skarżącego fakty powszechnie znane tj. stwarzanie niebezpieczeństwa dla innych uczestników ruchu drogowego przez kierowcę w stanie nietrzeźwości czy względ na zasady prewencji generalnej, nie przesądzają o przyjęciu, iż stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonej był znaczny. Rodzaj naruszonych reguł ostrożności,</p>			

stopień ich naruszenia oraz waga naruszonych przez oskarżoną obowiązków są tylko niektórymi z okoliczności branych pod uwagę przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu. Oprócz tych wskazanych przez prokuratora Sąd bierze także pod uwagę rozmiar wyrządzonej lub grożącej szkody, postać zamiaru, jak również motywację sprawcy oraz sposób i okoliczności popełnienia czynu. Ponadto dla zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania stopień społecznej szkodliwości **nie może być znaczny**, co nie oznacza nieznaczności czy znikomości. Aktualne jest w tym zakresie orzecznictwo, w którym stwierdzono, że gdy stopień społecznego niebezpieczeństwa

czynu nie jest znikomy, nie oznacza to wcale, że jest on znaczny. Określenie "**nie jest znaczny**" nie ma tego samego znaczenia, co termin "nieznaczny", obejmując swoim zakresem także wypadki o "średnim" stopniu społecznej szkodliwości (zob. wyrok SA w Krakowie z dnia 30 marca 2005 r., II AKa 50/05, KZS 2005, z. 5, poz. 33). Takie oznaczenie w art. 66 § 1 k.k. stopnia społecznej szkodliwości czynu, jako przesłanki warunkowego umorzenia postępowania, pełni funkcję wyznaczającą granicę możliwej tolerancji dla sprawcy z punktu widzenia racjonalizacji sprawiedliwościowej i potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej

społeczeństwa  
(art. 53 § 1).

Na wstępie  
podnieść należy,  
że w myśl art.  
66 § 1 k.k.  
Sąd może  
warunkowo  
umorzyć  
postępowanie  
karne, jeżeli  
wina i społeczna  
szkodliwość  
czynu nie są  
znaczne,  
okoliczności jego  
popęlnienia nie  
budzą  
wątpliwości, a  
postawa sprawcy  
niekaranego za  
przestępstwo  
umyślne, jego  
właściwości i  
warunki  
osobiste oraz  
dotychczasowy  
sposób życia  
uzasadniają  
przypuszczenie,  
że pomimo  
umorzenia  
postępowania  
będzie  
przestrzegał  
porządku  
prawnego, w  
szczególności  
nie popełni  
przestępstwa.

Dokonując  
oceny materiału  
dowodowego  
Sąd I instancji  
doszedł do  
wniosku o  
istnieniu  
podstaw do

zastosowania  
wobec  
oskarżonej  
powyższej  
instytucji.  
Słuszność tego  
poglądu jest  
kwestionowana  
przez autora  
apelacji,  
jednakże  
prześledzenie  
wywodów w  
tym przedmiocie  
przy  
uwzględnieniu  
zasady  
wartościowania  
poszczególnych  
okoliczności w  
oparciu o  
konkretną  
sprawę prowadzi  
do odmiennego  
stanowiska, niż  
zajęte przez  
prokuratora.  
Faktem, nie  
budzącym  
wątpliwości jest,  
iż oskarżona  
prowadziła  
pojazd  
mechaniczny w  
stanie  
nietrzeźwości  
(0,39 mg/l i 0,35  
mg/l alkoholu  
w wydychanym  
powietrzu),  
który wyraźnie  
przekraczał  
progową wartość  
stężenia  
alkoholu dla  
przyjęcia stanu  
nietrzeźwości tj.  
0,25 mg/l.  
Należy jednak  
wziąć pod

uwagę, że  
oskarżona  
została  
przebadana  
analizatorem  
wydechu tj. (...),  
przy czym należy  
uwzględnić  
margines błędu  
pomiaru. W  
ciągu pół  
godziny od  
zatrzymania  
oskarżonej  
przeprowadzono  
dwa badania  
w odstępie 19  
minut,  
uzyskując  
zbliżone wyniki  
stężenia  
alkoholu w  
organizmie, tj.  
o godzinie 8:23  
w I badaniu –  
0,39 mg/l , o  
godz. 8:42 w II  
badaniu - 0,35  
mg/l alkoholu  
w wydychanym  
powietrzu.  
Uzyskane wyniki  
badań wskazują,  
że oskarżona  
znajdowała się w  
fazie eliminacji  
alkoholu z  
organizmu, co  
potwierdza  
wersję  
wyjaśnień  
oskarżonej  
dotyczącą  
zarówno ilości  
jak i czasu  
spożycia  
alkoholu w  
późnych  
godzinach  
wieczornych

poprzedniego  
dnia.

Wprawdzie z  
reguły przy  
takim stężeniu  
alkoholu  
obserwuje się u  
osób zaburzenia  
sprawności  
ruchowej, w  
tym osłabienie  
refleksu,  
obniżenie  
samokontroli  
oraz błędną  
ocenę własnych  
możliwości. Tym  
niemniej u  
oskarżonej  
zatrzymującej ją  
funkcjonariusze  
policji nie  
obserwowali  
żadnych  
zaburzeń  
koordynacji  
ruchu. Ponadto  
kierująca została  
zatrzymana do  
rutynowej  
kontroli  
drogowej, a  
jej styl jazdy  
nie wzbudził  
żadnych  
podejrzeń  
patrolu policji.  
Wskazać należy,  
iż z punktu  
widzenia  
medyczno-  
toksykologicznego  
określonym  
zaburzeniom  
psychomotorycznym  
wynikającym z  
działania  
alkoholu  
etylowego nie

zawsze można przyporządkować określone objawy kliniczne ani też wartości liczbowe stężeń alkoholu we krwi. Brakuje bowiem niezawodnych schematów, które można by stosować w takich przypadkach. Praktyka wskazuje na występowanie znacznej liczby omyłek przy próbach korelacji występujących zaburzeń czynności z poziomem alkoholu we krwi lub wydychanym powietrzu. Należy jednak podkreślić, że wszelkie opisywane w literaturze fachowej korelacje między obserwowanymi zaburzeniami czynności kierujących a stężeniem alkoholu we krwi mają charakter wyłącznie statystycznych uogólnień i nie dotyczą indywidualnego przypadku. Ta sama osoba

może wykazywać objawy intoksykacji przy niskich stężeniach alkoholu we krwi, a przy innej okazji może być diagnozowana jako trzeźwa przy wysokim poziomie alkoholu we krwi. Objawy kliniczne stanu nietrzeźwości ustala się na podstawie wyników odpowiednich badań lekarskich.

Według klasycznych zasad sędowo-lekarskich rozpoznanie stanu nietrzeźwości opiera się na stwierdzonych objawach klinicznych, wynikach analizy poziomu alkoholu we krwi oraz poznaniu okoliczności poprzedzających i towarzyszących spożyciu alkoholu.

Wbrew zatem zarzutom skarżącego taki stopień nietrzeźwości jaki stwierdzono u oskarżonej, nie

wiązał się w tym konkretnym przypadku z upośledzeniem reakcji psychofizycznych oskarżonej, skoro funkcjonariusze policji nie zaobserwowali żadnych widocznych oznak wpływu tego stanu nietrzeźwości na styl jazdy kierującej.

Z punktu widzenia sposobu i okoliczności popełnienia czynu zaakcentować warto, że oskarżona spożywała alkohol w wieczór poprzedzający jazdę. Wypiła wprawdzie sporą ilość napojów alkoholowych, bo (według oświadczenia oskarżonej) dwa lub trzy drinki mieszane z whisky. A. B. mając świadomość rodzaju i ilości wprowadzonego do organizmu alkoholu oraz rozeznanie (powszechnie

przecież  
wiadome) co  
do tego, że  
wydalanie  
alkoholu jest  
procesem  
długotrwałym,  
decydując się  
na prowadzenie  
pojazdu  
mechanicznego  
następnego dnia  
w godzinach  
rannych  
przewidywała  
możliwość  
popelnienia  
przestępstwa i  
godziła się na  
to, co jest  
równoznaczne z  
przyjęciem po jej  
stronie zamiaru  
ewentualnego,  
czyli  
łagodniejszej  
postaci  
umyślności.  
Wprawdzie  
zachowanie  
oskarżonej  
nacechowane  
było  
nieodpowiedzialnością,  
to jednak nie  
można zgodzić  
się ze skarżącym,  
że zebrane  
dowody dają  
podstawę do  
uznania, iż  
działała z  
zamiarem  
bezpośrednim.  
Ze względu na  
upływ co  
najmniej 7  
godzin od  
zakończenia  
spożywania

alkoholu oraz  
dobre  
samopoczucie  
po przespanej  
nocy, oskarżona  
mogła liczyć  
na wydalenie  
z organizmu  
większości  
spożytego  
alkoholu.

Okoliczności  
tego zdarzenia  
nie wskazują  
zatem na zamiar  
bezpośredni.

Niewątpliwie  
oskarżona  
naruszył  
podstawowy  
obowiązek  
ciążący na  
kierowcy  
(zachowania  
trzeźwości), a  
tym samym  
regulę  
ostrożności o  
fundamentalnym  
wręcz znaczeniu  
dla  
bezpieczeństwa  
komunikacji,  
aczkolwiek  
stopień tego  
naruszenia  
ocenić wypada  
jako niewielki,  
głównie ze  
względu na  
malejące  
stężenie  
alkoholu w  
organizmie  
sprawcy oraz  
działanie w  
zamiarze  
ewentualnym.  
Wypadkowa

ogółu tych  
okoliczności o  
charakterze  
przedmiotowo –  
podmiotowym  
prowadzi do  
konkluzji, że  
społeczna  
szkodliwość  
czynu  
przypisanego  
oskarżonej nie  
jest znaczna.

Wprawdzie jak  
słusznie podnosi  
prokurator,  
oskarżona  
została  
zatrzymana  
przez policję  
w godzinach  
porannych w  
sobotę na ul. (...)  
w miejscowości  
R., a zatem w  
miejscu gdzie jak  
wynika z wiedzy  
i doświadczenia  
życiowego  
odbywał się  
ruch pojazdów  
o zmiennym  
natężeniu.  
Zasygnalizować  
jednak należy, iż  
sposób  
poruszania się  
pojazdu  
prowadzonego  
przez oskarżoną  
nie wzbudził  
podejrzeń po  
stronie  
funkcjonariuszy  
Policji,  
powodem  
zatrzymania  
oskarżonej była  
rutynowa

kontrola  
drogowa w  
ramach akcji  
„Trzeźwy  
poranek”. W tym  
stanie rzeczy  
wina oskarżonej  
nie budzi  
wątpliwości,  
zwłaszcza, iż ona  
sama przyznała  
się do  
popelnienia  
zarzucanego jej  
czynu. Spełniona  
tym samym  
jest pierwsza  
z podstawowych  
przesłanek do  
warunkowego  
umorzenia  
postępowania.

Postawa  
procesowa  
oskarżonej oraz  
jej wyjaśnienia  
wskazują że  
poczuwa się do  
odpowiedzialności  
za popełniony  
czyn skoro  
przyznała się do  
winy i okazała  
skruchę.

W kontekście  
powyższych  
wywodów  
stwierdzić  
jednocześnie  
należy, iż  
społeczna  
szkodliwość  
czynu nie jest  
znaczna. Nie  
deprecjonując  
istoty  
naruszonego  
dobra, bowiem

Sąd Okręgowy dostrzega, iż stwierdzony u oskarżonej stan nietrzeźwości z całą pewnością powodował zaburzenie sprawności psychomotorycznej i w każdej chwili mógł stać się przyczyną wypadku lub kolizji drogowej, to jednak w realiach niniejszej sprawy należy odnotować, iż nie doszło do wyrządzenia żadnej szkody. W obliczu zaś okoliczności towarzyszących zdarzeniu nie sposób mówić o groźbie szkody, która sugerowałaby odmienny pogląd. Podkreślić warto, że zagrożenie dla dóbr osobistych postrzegać można jedynie w kategorii abstrakcyjnego, a nie konkretnego i bezpośredniego, skoro pojazd prowadzony był przez oskarżoną prawidłowo i nie spowodowała żadnego

niebezpieczeństwa dla innych uczestników ruchu drogowego. Nie doszło zatem do wyrządzenia jakiegokolwiek szkody, a rozmiar grożącej postrzegać wypada jako znikomy i pozbawiony konkretyzacji.

Niewątpliwie A. B. jest osobą dojrzałą, o ukształtowanej już osobowości, właściwym stanie rozwoju umysłowego i odpowiednim zasobie doświadczenia życiowego, a więc jest podmiotem zdatnym do przypisania zawinienia. Nie sposób doszukać się także po stronie oskarżonej jakiegokolwiek atypowej sytuacji motywacyjnej, dla której mógłby ona nie dać posłuchu normie sankcjonowanej określonej w art. 178a § 1 kk. Jednakże racje przedstawione

wyżej w części dotyczącej przyjęcia zamiaru ewentualnego zysku i tę doniosłość, że wydatnie wpływają na umniejszenie stopnia winy oskarżonej, który nie przekracza poziomu określonego w art. 66 § 1 kk, a zatem nie jest znaczny.

Analiza pozostałych elementów wymienionych w treści art. 115 § 2 k.k. pozwala sformułować wniosek o spełnieniu kolejnej już przesłanki warunkującej dopuszczalność zastosowania instytucji z art. 66 § 1 k.k.

Uzasadnionym jest także przyjęcie pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec oskarżonej A. B., co znajduje potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym.

Składa się na nią łączna ocena postawy oskarżonej, jej właściwości, dotychczasowego sposobu życia jak i zachowania po naruszeniu normy prawnej. Oskarżona jest osobą niekaraną, prowadzi ustabilizowany tryb życia, w czasie orzekania oskarżona miała 37 lat, pracuje jako sprzedawca, ma na utrzymaniu dwoje dzieci w wieku 14 i 15 lat, a wychowuje dzieci sama gdyż jest po rozwodzie i mąż wyprowadził się do odległej miejscowości. Oskarżona spożywa alkohol okazjonalnie i posiada pozytywną opinię w miejscu zamieszkania. Zdarzenie miało związek z rozpadem małżeństwa oskarżonej i złym stanem psychicznym wynikającym z konfliktu okołorozwodowego.

W ocenę postawy oskarżonej jako zasługującej na zastosowanie wobec niej warunkowego umorzenia postępowania wpisuje się także jego postawa procesowa: przyznała się do popełnienia czynu i przeprosiła za swoje zachowanie. Oczywistym jest, iż przyznanie się do winy jest prawem oskarżonego, ale jest także i niewątpliwie wyrazem rzeczywistego zrozumienia nieprawidłowości swego postępowania. Mając zatem na uwadze powyższe okoliczności podzielić należy przekonanie Sądu Rejonowego, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania oskarżona będzie przestrzegać porządku prawnego, tj. w szczególności

nie popełni nowego przestępstwa, a to zaistniałe miało faktycznie w jego życiu charakter całkowicie incydentalnego.

Warto podkreślić, iż dotychczas oskarżona również jako kierowca zachowywała się poprawnie. Jak wynika z informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego podsądna nie figuruje w ewidencji i nie dopuszcza się wykroczeń w ruchu drogowym.

Zawarta przez prokuratora w apelacji argumentacja nie zasługuje więc na akceptację, albowiem Sąd Rejonowy zasadnie uznał, iż stopień winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonej nie są znaczne, a wskazany przez

<p>Sąd dwuletni okres próby jest wystarczający do zweryfikowania pozytywnej prognozy kryminologicznej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek prokuratora jest więc niezasadny, gdyż Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ocenił, że stopień winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonej nie jest znaczny.</p> <p>W kontroli instancyjnej nie dostrzeżono okoliczności</p>		

uzasadniających  
aprobatę zarzutu  
organu  
prokuratorskiego,  
a to skutkowało  
utrzymaniem w  
mocy  
zaskarżony  
wyrok w zakresie  
rozstrzygnięcia o  
warunkowym  
umorzeniu  
postępowania na  
okres 2 lat  
próby. Wynika  
to z tego, iż  
Sąd I instancji  
trafnie ocenił,  
iż warunkowe  
umorzenie  
postępowania  
karnego w  
rozpoznawanej  
sprawie jest  
możliwe i  
słuszne, bo wina  
podsądnej i  
społeczna  
szkodliwość  
zarzucanego jej  
czynu nie są  
znaczne oraz  
spełnione  
zostały pozostałe  
warunki  
wskazane w art.  
66 § 1 kk.  
Trzeba bowiem  
pamiętać, iż  
ocena obu tych  
priorytetowych  
przesłanek tj.  
co do winy i  
co do stopnia  
społecznej  
szkodliwości,  
choć  
dokonywana jest  
odrębnie do  
każdej z nich, to

jednak stanowi – również dla każdej z nich – sumę wyprowadzaną z pomniejszych „elementów”, które składają się na ich analizę (art. art. 115 § 2 kk, okoliczności decydujące o możliwości przypisania winy). Tak więc całościowej oceny, iż spełnione zostały warunki do zastosowania tego środka, a stanowiącego reakcję karnoprawną za popełniony występki, nie wyłącza okoliczność, iż pewne z tych składowych czynników wypadły dla sprawcy niekorzystnie, czy mniej korzystnie – bo decydujące znaczenia ma ich kompleksowa ocena (por. R. Zawłocki, Pojęcie i funkcje społecznej szkodliwości czynu w prawie karnym, Warszawa 2007, s. 281-282).

W świetle okoliczności ustalonych w sprawie z taką właśnie sytuacją mamy do czynienia: pewne elementy obu wskazanych przesłanek „wypadają” dla oskarżonej niekorzystnie, ale decydującą o zasadności i trafności zastosowanej reakcji karnej jest ocena zbiorcza, a ta już stwarza konieczne ku temu podstawy, co wykazał Sąd I instancji i co podniesiono powyżej.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny, że stopień winy i społecznej szkodliwości tego czynu nie jest znaczny. Natomiast przypuszczenie, że oskarżona pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegać porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa,

Sąd Rejonowy zasadnie oparł na dotychczasowej niekaralności oskarżonej, jej właściwościach i warunkach osobistych oraz na dotychczasowym sposobie życia, który był bez zarzutu. Wskazane wyżej przesłanki dotyczące osoby sprawcy w pełni uzasadniają dodatnią prognozę kryminologiczną. Wniosek prokuratora o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania jest zatem niezasadny.

**OKOLICZNOŚCI  
 PODLEGAJĄCE  
 UWZGLĘDNIENIU  
 Z URZĘDU**

1.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

ZSTRZYGNIĘCIE

5.  
**SĄDU  
ODWOŁAWCZEGO**

**0.15.1.**  
**Utrzymanie w  
mocy wyroku  
sądu  
pierwszej  
instancji**

**0.11.**

Przedmiot  
utrzymania w  
mocy

**0.1 wyrok  
utrzymany w  
mocy w  
całości;**

Zwięźle o  
powodach  
utrzymania w  
mocy

Apelacja ma charakter czysto polemiczny, a postawiona teza o znacznym stopniu społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonej czynu, oparta jest w sposób niedopuszczalny tylko o część materiału dowodowego, z pominięciem tej o zupełnie innej wymowie. Sąd

Rejonowy w  
sposób  
wystarczająco  
dokładny  
wykazał w  
pisemnym  
uzasadnieniu  
dlaczego uznał  
winę oskarżonej  
i zastosował  
instytucję  
warunkowego  
umorzenia  
postępowania.  
Sąd Odwoławczy  
podziela w pełni  
ocenę  
dowodową  
przeprowadzoną  
przez Sąd  
Rejonowy i  
poczynione w  
sprawie  
ustalenia  
faktyczne.

W ocenie sądu  
okręgowego sąd  
I instancji  
stosując środek  
probacyjny w  
postaci  
warunkowego  
umorzenia  
należycie  
rozważył  
przesłanki  
wymienione w  
art. 66 § 1 i 2 k.k.  
przesądzające o  
możliwości  
warunkowego  
umorzenia  
postępowania.  
Środek ten  
odpowiada  
stopniowi  
zawinienia  
oskarżonej i  
stopniowi

społecznej  
szkodliwości  
przypisanego jej  
czynu. Sąd  
zasadnie wziął  
pod uwagę  
okoliczności  
mające wpływ  
na ocenę stopnia  
winy i społecznej  
szkodliwości  
przypisanego jej  
czynu.  
Właściwości i  
warunki  
osobiste  
oskarżonej,  
uzasadniają  
przypuszczenie,  
że pomimo  
umorzenia  
postępowania  
będzie  
przestrzegać  
porządku  
prawnego, w  
szczególności  
nie popełni  
ponownie  
przestępstwa.

Na aprobatę  
zasługiwał  
również pogląd  
Sądu  
Rejonowego o  
konieczności  
orzeczenia  
wobec  
oskarżonej  
świadczenia  
pieniężnego w  
kwocie 5 000  
zł na rzecz  
Funduszu  
Pomocy  
Pokrzywdzonym  
oraz Pomocy  
Postpenitencjarnej.  
Zastosowanie i

wysokość świadczenia pieniężnego ma służyć – z jednej strony - zabezpieczeniu postawionej prognozy, a z drugiej - musi znajdować uzasadnienie w okolicznościach faktycznych rozpoznawanego przypadku. Sąd Okręgowy dokonując analizy aktu niniejszej sprawy doszedł do wniosku, że podstawą do orzeczenia takiego świadczenia pieniężnego są wyjaśnienia oskarżonej z których wynika, że powodem spożycia alkoholu były problemy małżeńskie związane z rozwodem. W świetle tych wyjaśnień, które w żaden sposób nie usprawiedliwiają czynu oskarżonej, wydaje się, że orzeczenie takiego świadczenia jest potrzebne i celowe z powodów

prewencyjnych.  
Orzeczona suma ma istotną wartość ekonomiczną dla oskarżonej, co też pozwala sądzić, iż przyczyni się do przestrzegania przez nią porządku prawnego w przyszłości. Te dwa elementy zastosowanej represji karnej, są niewątpliwie realnymi i prawdziwymi dolegliwościami, które przemawiają za przyjęciem, iż wobec oskarżonej zastosowana została właściwa reakcja prawna, stanowiąca stosowną odpłatę ale także dająca szansę na poprawę.

Przesłanką stosowania środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów jest zagrożenie, które mógłby w przyszłości stwarzać powrót sprawcy do ruchu, przy czym obowiązuje zależność, że im wyższy jest

ten stopień,  
tym zakres,  
a także czas  
trwania środka  
winien ulec  
rozszerzeniu,  
bądź  
zwiększeniu.  
Tymczasem  
realia niniejszej  
sprawy  
wskazują, że  
oskarżona  
spożyła alkohol  
okazjonalnie w  
wieczór  
poprzedzający  
prowadzenie  
pojazdu  
następnego  
poranka, stopień  
jej nietrzeźwości  
nie był wysoki,  
posiada ona  
duże  
doświadczenie w  
prowadzeniu  
pojazdów  
(posiada prawo  
jazdy od 21  
lat), a przy tym  
odpowiednio  
ukształtowane  
poczucie  
odpowiedzialności  
i poziom  
wrażliwości, co  
przekłada się  
na ugruntowaną  
postawę wobec  
bezpieczeństwa  
w komunikacji,  
która jest  
społecznie  
akceptowana i  
pożądana. To z  
kolei sprawia,  
że zachowanie  
z dnia 9  
listopada 2019

roku stanowiło eksces rażąco odbiegający od dotychczasowego sposobu jej życia, zwłaszcza w aspekcie przestrzegania zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Pochodną tego przekonania jest orzeczenie na podstawie art. 67 § 3 kk zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w wymiarze dwóch lat .

**0.15.2.  
Zmiana  
wyroku sądu  
pierwszej  
instancji**

0.0.11.

Przedmiot i  
zakres zmiany

Zwięźle o  
powodach  
zmiany

**0.15.3.  
Uchylenie  
wyroku sądu  
pierwszej  
instancji**

**0.15.3.1.  
Przyczyna,**

<b>zakres podstawa prawna uchylenia</b>	<b>i</b>		
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia umorzenia wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		

<p><b>0.15.3.2.</b> <b>Zapatrywania</b> <b>prawne i</b> <b>wskazania co</b> <b>do dalszego</b> <b>postępowania</b></p>		
<p><b>0.15.4. Inne</b> <b>rozstrzygnięcia</b> <b>zawarte w</b> <b>wyroku</b></p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p><b>6. Koszty</b> <b>Procesu</b></p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>Brak numeracji</p>	<p>Wobec nieuwzględnienia środka odwoławczego koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi na ogólnych zasadach ten, kto wniósł apelacje- art. 636 § 1 kpk, przy czym za prokuratora koszty postępowania ponosi Skarb Państwa, w tym także wydatki oskarżonej związane z</p>	

	ustanowieniem obrońcy w postępowaniu odwoławczym.	
<b>7. PODPIS</b>		

<b>0.11.3. Granice zaskarżenia</b>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Warunkowe umorzenie postępowania wyrokiem Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 26 października 2020r. sygn. akt V K 1006/19		
<b>0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</b>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<b>0.11.3.2. Podniesione zarzuty</b>			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
<b>0.11.4. Wnioski</b>			
#	Uchylenie	#	Zmiana